

سوره شمس

جزء: ۳۰

شماره: ۹۱

ترتیب نزول: ۲۶

محل نزول: مکه

تعداد آیه: ۱۵

ahlolbait.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش
همیشگی.

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا

سوگند به خورشید و گسترش روشنی اش (۱)

وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا

و به ماه هنگامی که از پی آن برآید (۲)

وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّاهَا

و به روز چون خورشید را به خوبی آشکار کند (۳)

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا

و به شب هنگامی که خورشید را فرو پوشد (۴)

وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا

و به آسمان و آنچه آن را بنا کرد (۵)

وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاها

و به زمین و آنچه آن را گستراند (۶)

وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا

و به نفس و آنکه آن را درست و نیکو نمود، (۷)

فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا

پس بزه کاری و پرهیزکاری اش را به او الهام کرد. (۸)

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا

بی تردید کسی که نفس را [از آلودگی پاک کرد و] رشد داد،

رستگار شد. (۹)

وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا

و کسی که آن را [به آلودگی ها و امور بازدارنده از رشد]

بیالود [از رحمت حق] نومید شد. (۱۰)

كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا

قوم ثمود به سبب سرکشی و طغیانش

[پیامبرشان را] تکذیب کرد، (۱۱)

إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا

زمانی که بدبخت ترینشان به پا خاست. (۱۲)

فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا

پس فرستاده خدا به آنان گفت: ناقه خدا و

آبشخورش را [واگذارید] (۱۳)

فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوا وَهَا قَدَمُهَا عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ بِذُنُوبِهِمْ فَسَوَّاهَا

ولی به تکذیب او برخاستند و ناقه را پی کردند، و در نتیجه
پروردگارشان به خاطر گناهشان عذاب سختی بر آنان فرو ریخت
و همه قوم را با خاک یکسان و برابر ساخت؛ (۱۴)

وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا

و خدا از سرانجام آن کار [که نابودی ستمکاران است]

پروایی ندارد. (۱۵)